

6 MEGVALÓSUL AZ ÁLOM? | 18 SZENVEDÉLLEL | 24 NOBEL-DÍJ

új város

XXVII. évfolyam
12. szám
2015. december
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

A szinóduson
kialakult
lenyűgöző kép
a Szentlélek
munkájáról
tanúskodik

ÚJ PARTNERSÉG AZ EGYHÁZBAN

 Amerikai Egyesült Államok: **Living City**
www.livingcitymagazine.com

 Argentína: **Ciudad nueva**
www.ciudadnueva.ar

 Belgium: **Nieuwe Stad**
[nieuw.stad@pi.be](mailto:nieuwe.stad@pi.be)

 Brazília: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org.br

 Bulgária: **Nov Svjet**
fokbulgaria@gmail.com

 Cseh Köztársaság: **Nove mesto**
novmesto@volny.cz

 Dánia: **Ny Stad**
www.focolare.dk

 Franciaország: **Nouvelle Cité**
www.nouvellecite.fr

 Fülöp-szigetek: **New City**
ncmanila@skyinet.net

 Hollandia: **Nieuwe Stad**
www.focolare.nl

 Horvátország: **Novi Svijet**
novisvijet@novisvijet.net

 India: **Living city**
indiaczf@bom5.vsnl.net.in

 Japán: **Uno**
focolareuno@gmail.com

 Kanada: **Nouvelle Cité**
nouvellecite.focolare.ca

 Katalónia: **Ciutat nova**
www.ciutatnova.org

 Kenya: **Africa New City-Nouvelle Cité**
newcityafrica@mbambu.com

 Kína: **San Sing**

 Kolumbia: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com.co

 Korea: **Kumul**
kumul@focolare.or.kr

 Lengyelország: **Nowe miasto**
focfemwarszawa@rubikon.pl

 Libanon: **Al-madina al-dzsadida**
Citenouvelle@terra.net.lb

 Litvánia: **Naujas Miestas**
info@focolare.lt

 Mexikó: **Ciudad Nueva**
ciudadnueva@focolaremex.org

 Nagy-Britannia: **New City**
www.newcity.co.uk

 Németország: **Neue Stadt**
www.neuestadt.com

 Pakisztán: **Hayat**
rosam@comsats.net.pk

 Portugália: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org

 Románia: **Oraş Nou**
edituraorasnou@yahoo.it

 Spanyolország: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com

 Svédország: **Enad Värld**

 Szerbia: **Novi Svet**
novisvet@kc.org.rs

 Szlovákia: **Nové Mesto**
novemesto@nexta.sk

 Szlovénia: **Novi svet**
www.novisvet.si

 Uruguay: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.focolare.org.uy

 Venezuela: **Ciudad nueva**
ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Mozaik

- 4 Az expo öröksége
Roberto Catalano
- 50 éve jelent meg
Szolidaritás Északja Szegeden
Összeállította: Prokopp Katalin
- A messze földön híres rókatündér
Antal Gergely

Interjú

- 6 Még megvalósítható álom
Tóth Judit

Nézőpont

- 8 Aradi Rita
Csíkné Sisák Zita
Silvia Scatragli

Fókuszban

- 10 A családokat meghallgató Egyház
Erhardt Krisztina

Lelkiség

- 13 A jövő egyháza
Josef Ratzinger
- 14 Kimeríthetetlen forrás
Chiara Lubich
- 16 Az élet ígéje - december
Fabio Ciardi

Színes riport

- 18 Kávé - szenvedély
Simkó Zsófia

Megkérdeztük

- 20 Ha én igent mondom,
a férjem nemet mond
Maria és Raimondo Scotto
- Amit ma megtehetsz
Francesco Châtel
- Merjünk optimisták lenni
Ezio Aceti

Aktuális

- 22 Család
II. János Pál

Társadalom

- 24 Visszaforduló tendencia
Luigino Bruni

Velünk történt

- 26 Angyal szállt el
Frivaldszky Gáspár

Mese

- 28 A jászol körül
Lauretta Perassi

Kultúra

- 30 Hirdetés
- 31 Okos kavics
Vittorio Sedini

6

en.wikipedia.org

18

Pixabay

24

media.guim.co.uk

A KIS TETTEK EREJE

Hiszek a hétköznapi emberség megnyilvánulásainak erejében. Félreértés ne essék, ez nem afféle elmélet, amit belém oltottak, és nem is egy népszerű guru még népszerűbb könyvében bukkantam rá erre a mondatra. Egyszerűen a tapasztalataim eredménye.

Ma reggel történt: az első ajtónál szálltam fel a buszra, amikor is a munkába menetel álmokóros rutinmozdulataiból kikököntetett a buszsofőr hangozó és kedélyes *Jó napot kívánok* köszönése. Először körülnéztem – talán valaki ismerősének szólt. Aztán látva, hogy nincs más felszálló, megijedtem, vajon mit csináltam rosszul. Ja, biztos a bérletet kellett volna felmutatni. Már nyitottam is a táskám. És ekkor újra meghallottam: *Jó napot kívánok*, immár a következő felszállónak. És ez így folytatódott, amíg le nem szálltam. Csak úgy röpködtek a *Jó napotok* és a *Viszontlátásrák*. A meglepetéstől teljesen felébredtem, és mire két megállóval később leszálltam a buszról, a nap is fényesebben ragyogott az égen. Csupán egy semmiségtől, hogy egy – egyébként vadidegen – ember nem elvárt valamit tőlem, hanem megajándékozott... egy személyre szóló *Jó napot*tal.

A kis tettekbe vetett hitem nagy kincs ezekben az időkben, amikor a világban tomboló erőszak, pénzvágy és erkölcsi krízis miatt a tehetetlenség okozta nyomasztó érzés sokakat eláraszt. Amikor legyőzhetetlennek látszik a fegyverkereskedők, a kőolajat birtoklók, a terrorizmust irányítók rettegett hatalma, a halál civilizációjának a monstruma.

Hiszem, hogy az igazán fontos az, ami például a XIII. Cigánypasztorációs Konferencián történik, ahol romák és nem romák összelebegyűlnek és töltnek el együtt néhány napot. Vagy az Adna Caféban, amely a szolidaritás és a drogprevenció szellemiségében befogadó közeget biztosít fiataloknak. A Szinóduson, ahol a püspökök és laikusok munkájában tetten érhető az értő meghallgatás példamutató hozzáállása; és azon a közgazdasági Nobel-díj kiosztón, ahol a

© Depositphotos.com / Olena Yakobchuk

Ha pozitív szemléletet sugárzunk környezetünkben, az visszahat saját életminőségünkre.

neves elismerést az az Angus Deaton kapja, aki nem a gazdaság maximális teljesítményét, hanem a szegénységet kutatja. De azon a vonaton is, ahol egy asszony békésen fogadja fia szemrehányásait, és derűsen fordul utastársai felé.

A szívből fakadó kis tettekben áll a békéhez vezető út. A kicsinységben olykor nem képzelt erő rejlik, amint Isten fia is törekény csecsemőként jött a világra. ■

Az expo öröksége

Milánó hatalmas külterületén 145 ország állított ki hat hónapon keresztül. Azoknak, akik a magas árak ellenére részt tudtak venni a vásáron, bemutatták mezőgazdasági, ipari, technológiai és élelmiszeripari termékeiket. Itt nyugodt, derűs hangulatban lehetett végiglátogatni Izrael és Palesztina, USA és Kína, Irán és Oroszország egymás mellett fekvő pavilonjait, elgondolkodva, hogy milyen lenne a világ, ha összhangban élnénk. A felbolydult történelmi helyzet miatt különösen is jelentős esemény volt a 2015. évi világkiállítás, annak ellenére, hogy kritika illette, amiért nem hozták nyilvánosságra a költségeket, amiért helyet kaptak a multik, amiért nagyobb szerepe volt a szórakoztatásnak, mint a vitafórumoknak.

A téma az élelmezés volt. Az étel, az étkezés minden kultúrában alkalmat teremt a találkozásra, eszmecserére, dialógusra, de az étel és a víz megszerzéséért sok háborút is folytattak, folytatnak.

Hat hónap elteltével lapozunk és feltesszük a kérdést: Mi lesz az expóval az expo után? Kezdjük a pavilonokkal: Vannak, amelyek ott maradnak, mint a Palazzo Italia és Nagy-Britannia díjnyertes „kaptárja”. Több pavilont áttelepítenek másik országba, sokat pedig szétszednek, az alapanyagok 80 %-os újrahasznosításával.

Megmarad azonban a *Milánói Charta*, az állampolgárok és az államfők aláírásával, amelyben az aláírók ünnepélyesen kinyilvánítják, hogy az ételhez és a vízhez való jog minden ember alapvető joga, az élethez való jog része. Valamint elkötelezik magukat a pazarlás ellen és a környezet védelmében.

A világkiállítás után megmarad az egységesebb és szolidárisabb világ álma is, ahol a víz és az étel találkozásra, és nem háborúskodásra hív. ■

Roberto Catalano

Forrás: CN

Magyar Kurír

50 éve jelent meg

A *Nostra Aetate* kezdetű nyilatkozat az egyház és a nem keresztény vallások kapcsolatáról a II. Vatikáni Zsinat legrövidebb dokumentuma, mely az utolsók között jelent meg 1965. október 28-án. Ötven év elteltével látjuk, micsoda prófétai gondolatokat fogalmazott meg, hisz a Katolikus Egyház nagy része évszázadok óta úgy tartotta, hogy „nincs üdvösség az egyházon kívül”. A tervezetben csak a zsidókról volt szó, de a komolyan kimunkált végleges szövegben már az iszlámról, a keleti vallásokról is külön-külön szól, kiemelve mindegyikben az értékeket.

Az évfordulóra október 26-28-án négyszázan gyűltek össze a Vatikánban a föld minden részéről, különböző kultúrák és a világ összes nagyvallásának képviselői. Korunk égető témái kerültek elő: elköteleződés az erőszakkal szemben a béke mellett, a vallásszabadság kihívásai, a nevelés és az értékek továbbadásának kérdése. Ferenc pápa azt javasolta, készüljön egy stratégiai terv a párbeszéd jövőjéről, és arra bátorított, hogy együtt dolgozzunk a szegényekért, az igazságért, a környezetvédelemért, és nem utolsósorban a békéért. ■

Forrás: focolare.org

Szolidaritás Éjszakája Szegeden

A hideg beálltával rendezték meg a Szolidaritás Éjszakáját november 20-án Szegeden a Dóm téren, ahol találkozhattak egymással a város lakói és a fedél nélkül élők. Tizenegyedik alkalommal, a Katolikus Egyetemi Lelkészség szervezésében, számos önkéntes bevonásával zajlott a hajléktalanok éves eseménye.

Az est évek óta alkalmat teremt a kölcsönös ajándékozáásra: ki vannak állítva a fedél nélküliek versei, egyéb alkotásai, és zenei produkciókra is sor kerül. Az önkéntesek pedig meleg étellel, teával, adományokkal várják a rászorulókat és azokat is, akik különben nem merik megszólítani az utcán, padokon üldögélő embereket.

A hajléktalan férfiak és nők bizalmas beszélgetései néhány fiatallal arról is árulkodnak, hogy nem csak egyszeri eseményről van szó, hisz egy csoportjuk évek óta hetente jár ételt, meleg teát osztani. A hivatalos szervezeteken túl többek között a ferences konyhán és az újszegedi Karitáson keresztül is jut a szegedi fedél nélküli embereknek ételből és a szeretet melegéből. ■

Forrás: szegedma

Magyar Kurír

FILMVILÁG

Antal Gergely

24.hu

A messze földön híres rókatündér

Ki hallott már olyan magyar filmről, amely kifejezetten japán témájú univerzumba röpít minket? A *Liza a rókatündér* nemhogy megfelel e felvetésnek, hanem idén február óta a magyar mozik után (több mint százhuszezres jegyeladással) láncreakció-szerűen hódítja el a különféle neves külföldi mozgóképek szemlék díjait Kanadától Portugáliáig. A részben romantikus vígjáték, felnőtt mese, részben művészfilm (és itt most inkább a kivitelezésére gondolok) hamarosan vetítésre kerül a szlovák, cseh, észt, sőt a japán és tajvani mozikban is. Novembertől pedig már dvd-n is hazavihetjük. De mi is a Liza vonzereje?

Ez a film mindenkinek kicsit mást mond az egyértelmű főbb vonalain túl, melyek az igaz szerelem sokszor körüljárt témáját új módon vetítik elénk. Minden vetítésen máshogy esnek le a különféle poénok az egyes (réteg)nézőnek, többféle embertípust is képes megszólítani, miközben a látvány, a díszletek egyaránt a legapróbb részletekig kidolgozottak, igényesen megformáltak. Mindezt kiváló színésztársulattal ötvözve Ujj Mészáros Károly rendezésében, Balsai Móni, David Sakurai és Bede-Fazekas Szabolcs főszereplésével. A film zenei világa lenyűgöző, Tövisházi Ambrus betétdalainak keletkezése és megvalósulása egyedülálló sziget a magyar filmzenék tengerében.

Számomra felüdülés volt végre egy olyan magyar alkotást látni, ahol Magyarországnak nem a nyomorúságos, szürke és levegőtlen mivoltát, hanem egy vidám, magával ragadó változatát szemlélhetjük egy párhuzamos valóságban, ahol a 70-es években nyoma sincs a kommunizmusnak. A sajátos hangulatú, hívogató, valóban mesei jellegű világ tényleg képes magával ragadni 98 percen keresztül, kiválóan ötvöződnek az egymástól messze lévő magyar és japán elemek némi finnes western aromával kiegészítve.

Ha valaki vágyik egy értékes, szerethető, élvezetes, lebilincselő, többnyelvű, nemzetközi színvonalú filmre, annak mindenképpen ajánlom a *Liza a rókatündért*, mely minden komolyságával, itt-ott sötét humorával, gyönyörködtetésével méltán válik messze földön híressé! ■

Még megvalósítható álom

Maria Romana De Gasperi, az Európai Unió egyik alapító atyjának lánya októberben Budapesten járt. Ez alkalommal családjáról, de elsősorban édesapja életének bizonyos pillanatairól kérdeztük.

Trentóban nem volt egyetem, ezért édesapja Bécsben tanult, ahol a kollégiumban együtt lakott egy szláv, egy magyar és több más nemzetiségű diákkal. Mennyiben segítették őt ezek az évek abban, hogy gondolkodni kezdjen az európai népek egységéről?

Nem hinném, hogy apám egyetemista korában gondolt volna az európai népek egységére. Az viszont tény, hogy a diploma megszerzése utáni években is kapcsolatban maradt a

fent említett társaival. Egyben biztos vagyok, ez a tapasztalat hozzájárult ahhoz, hogy jobban megértse azt, ami az európai népek közös jövőjét illeti. Megemlíteném, hogy a bécsi egyetemi évek alatt nagyon szegény volt. Éppen csak hogy megélt, mert szülei egyáltalán nem tudták anyagiilag segíteni és sokszor sorban állt azokon a helyeken, ahol ételt osztottak. Nélkülözött, fázott és nagyon kevéssel kellett beérnie. Sok áldozatot hozott, de mindez igen hasznos volt jövője szempontjából.

Amikor a fasiszták hatalomra kerültek, De Gasperit börtönbe zárták kizárólag keresztény meggyőződése miatt. Abban az időben még gyermek volt, de emlékszik valamire, édesapja leveleire, valamilyen eseményre?

Igen, elolvastuk leveleit, melyekből pontosan az derült ki, amit említett is, hogy keresztény meggyőződése miatt ítélték el. Triesztbe utazott anyámmal, mert arra gondolt, a fasiszták ott nem keresik, és meghúzhatja magát, de már Firenzében leszállították a vonatról... Azt gondolom, hogy

Flickr/SIF Loppiano

fontos elolvasni a börtönben írt leveleit, mert később ezekből merített az Európával kapcsolatos beszédeiben.

Hogyan lehet bemutatni azt az embert és politikust, aki miniszterelnökként Olaszország újjáépítését vezette közvetlenül a háború után?

Apám felkészült volt, mert fiatalként részt vett az osztrák parlament keresztényszocialista frakciójában. A fasiszmus idején a Vatikánban dolgozott, ahol nagyon sokat olvasott és fontos kapcsolatokat épített olasz és külföldi személyekkel. Olaszország újjáépítését nem egyedül vitte végbe. Az első probléma, amivel szembe kellett néznie, az nem csak a politikai, hanem a gazdasági újjáépítés volt, hiszen Olaszország Rómától délre romokban hevert, de északon is nagy volt a pusztítás. Kitartása, akarata és egyszerű életvitele segítette abban, hogy az emberekkel megértesse,

www.europarl.it

kevés dologgal is beérhetjük, azzal, amire feltétlen szükségünk van. Apámról el lehet mondani, hogy olyan politikus volt, aki szegényesen élt a szegényekért.

A szeretet volt az, ami édesapja tetteit irányította a magán- és a közéletben egyaránt. Milyen jellegű szeretetről volt szó?

Apámat senki sem készítette arra, hogy politikus legyen. Az emberek javát akarta szolgálni, mert számára a politika küldetést jelentett. Azt is el kell mondanom, hogy tisztelet övezte, de voltak olyanok is, akik igaztalanul megvádolták, mégis az olasz nép példaképként emlegeti a komolysága, az egyszerűsége és az emberek iránti szeretete miatt.

Adenauer, Schuman és De Gasperi szemében az Alpok hegyláncai domboknak tűntek. Hogyan értelmezi ezt?

Apám számára Adenauer és Schuman megismerése és a velük való találkozás nyelviileg sem jelentett problémát, mert mindhárman jól beszéltek németül és neveltetésük révén is nagyon jól megértették egymást. Adenauer helyzete a második világháború után rendkívül nehéz volt, ha másra nem, csak a teljesen elpusztított és kettéosztott Németországra gondoljunk. Nagyon hálás volt apámnak, mert elsőként lépett vele kapcsolatba, míg más országok nem közeledtek Németország felé. Emlékszem arra, amikor Adenauer meglátogatta apámat, és a végén, amikor elbúcsúztak, olyat mondott, ami manapság nagyon furcsának tűnhet: „Amikor majd néhány év múlva megvalósul az Európai Unió, békében visszavonulhatunk.” Hogyan is képzelte el ezt Adenauer? Azért mondhatta, mert mind a három politikusban hatalmas erő volt,

A három alapító atya elkötelezett keresztény volt, ez határozta meg politikai elképzeléseiket.

és azok a népek, akiket képviseltek, bizonyos dolgokban egyetértettek. Olyan tervről volt szó, mely alulról indult el és ezért érthető az, amit Adenauer mondott, mert arra gondolt két társával együtt, hogy gyorsan meg lehet valósítani az Uniót.

„Európa létezik, de le van láncolva és ezeket a láncokat kell összetörni” – mondta egyszer édesapja. Még aktuális?

Talán ma már ez nem annyira jellemző, nagyon sok minden megváltozott. Amikor még fiatal voltam, arra gondoltam, hogy az Alpokon túl lakik az ellenség. Ma már túlléptünk ezen, de a tény az, hogy nem sikerült ennek a három embernek az álmát megvalósítani. És valószínűleg, ahogyan ők elképzelték, nagyon nehéz is lesz megvalósítani. Az is igaz, hogy ők elkötelezett keresztények voltak, és ez is közrejátszott abban, hogy ilyen módon gondolkodtak. Ma már mások vagyunk, minden országnak más kezdeményezése van ezen a területen.

Mi az aktualitása ma De Gasperinek több mint 60 évvel a halála után? Mit mondana ma az olaszoknak és az Unió más népeinek?

Egészen biztosan mindent megtenne azért, hogy ezek a falak, különféle kerítések, melyeket mi húztunk fel a másik néppel szemben, lebontásra kerüljenek. Azt mondaná, hogy derűsebben szembesüljünk a problémákkal. Én magam gondolom, hogy el kellene küldeni a fiatalokat Európa népei közé, de nem különösebb megbízatással, hanem azzal a céllal, hogy megismerjék a többieket, mert a legfontosabb, hogy megértsék egymást és kezet nyújtsanak egymásnak. Egy bizonyos életkorban ezt már nem sikerül egykönnyen megvalósítani. Ha külügyminiszter lennék, ilyen utazásokat szerveznék, és rengeteg fiatalat hívnék arra, hogy menjen el csak úgy, ismerje meg a népeket, elképzeléseiket, mert csak így sikerülhet valami...

Hogyan tekint a jövőre?

A jövőre? Apám nagy derűt, nagy bátorságot és nagy reményt hagyott ránk a jövőt illetően, de nagyon sok munkát, feladatot is, mert a jövő nem a csillagoktól függ, hanem tőlünk... ■

TERMÉSZET

Közösen, mint a darvak

Aradi Rita

Egy különleges természeti jelenségnek, a szürke darvak (*grus grus*) őszi vonulásának lehettünk fül- és szemtanúi a szegedi Fehér-tónál.

Az Európa északi mocsaraiban fészkelő darvak az észak-afrikai telelőterületekre tartó útjuk során néhány hétre minden évben megállnak pihenni a Hortobágy és a Dél-Alföld pusztákkal övezett tavain. Azért itt, mert ezeknek a golyánál is nagyobb madaraknak olyan sekély vizű, háborítatlan éjszakázó helyekre van szükségük, melyekről nappal kijárhatnak táplálkozni a gyepekre és tarlókra. Számuk itt a Fehér-tónál november közepén eléri a 20-30 ezret, és 1500-2500 daru az egész telet itt tölti.

Hatalmas élmény volt, amikor a több ezres darusereg gágogva elhúzott a fejünk felett. Egy pillanatra eszembe jutott Hitchcock *Madarak* c. filmje, de ott ijesztő volt az ember fantáziájából születő, támadó madarak serege, itt viszont barátságos, okos állatoknak tunként röptükben. Biológus túravezetőinktől megtudhattuk, hogy a darucsapat vezetője mindig egy erősebb, középkorú egyed, aki árgus szemekkel figyeli az alattuk lévő tájat, így ha veszélyt lát, például egy embercsoportot, azonnal megváltoztatja a csapat útját. Ez most is így történt, amíg el nem rejtőztünk a tó melletti nádas tövében.

Az is kiderült, hogy milyen fantasztikus a darucsapat összetartása: V-alakba rendeződve kihasználják a szárnymozgás felhajtó erejét, így a gyengébb egyedek is bírják a hosszú utat. Váltakoztatják egymást a vezetésben, hiszen az a legfárasztóbb, de mindenkinek megvan a maga feladata a csapatban. Az alakzatba rendeződés nem megy azonnal: a felszállás után kb. 2-3 kilométer megtétele után sikerül. A gyengékre, betegekre külön figyelmet fordítanak: Túravezetőnk élményszerűen számolt be róla, hogy a darvak, ha valamelyik társuk legyengül, lebetegszik, általában ketten leszállnak vele, és megvárják, amíg meggyógyul vagy elpusztul, de nem hagyják egyedül.

Úgy érzem, hogy van mit tanulni tőlük: A közösség a legalkalmasabb eszköz arra, hogy eljussunk a célunkhoz, hogy többet tudjunk teljesíteni önmagunk erejénél. ■

FOGYASZTÁS

Az akciók irányítanak?

Csikné Sisák Zita

Akciót hirdettek a fitneszteremben, ahová járok: aki kedden részt vesz egy órán, aznap bármilyen bérletet 20% kedvezménnyel vásárolhat meg. Keddenként nem szoktam járni, de elhatároztam, valahogy belepasszírozom a napomba, hogy ki tudjam használni a kedvezményt. Kedden azonban fáradtan ébredtem, így reggel nem volt erőm elmenni, s ahogy napközben halmozódtak a tennivalók, egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy ez a terem már nem fog megvalósulni. Bosszankodva és egyre feszültebben végeztem teendőimet, amikor egyszer csak felöltött bennem a kérdés: Vajon bírom-e Isten gondviselő szeretetében? Hiszem-e, hogy Ő tudja, mire van szükségem, és a megfelelő időben meg is adja? Eszembe jutott a múltkori ruhavásárlás a kislányommal, amikor egy óra alatt sikerült több szükséges holmit egy helyen beszerezni, és a kasszájánál pénztáros hozzáadott a számlához még egy női magazint, majd a benne lévő kupont kivágva több ezer forintot spórolt nekünk. Máskor meg pont az a cipő volt akciós és pont abban a méretben, amit kinéztünk előzőleg a kisfiamnak. Sok ilyen példa jutott még eszembe, de aztán ellenkező előjelűek is: Az is nemrég történt, hogy akciós paplant vásároltunk, ami a következő héten még nagyobb mértékben volt leárazva. Bevallom, ez elég rosszul érintett, de az első meghökkenés és méreg után hálát tudtam adni Istennek, hogy volt pénzünk erre a paplanra és a felismerésért, hogy nem lehet és nem is kell mindig nyerni, jól járni. Amit megnyerünk az egyik terméken, azt gyakran elveszítjük egy másikon, és fordítva. Ráébredtem, hogy én túlzott érzelmekkel élem át ezeket a helyzeteket: nagyon örülök egy-egy jó vételnek, és letargiába dönt egy nagyobb kiadás. Ha szigorúan fogalmazok: bálványommá lettek az akciók és a saját szemfülességem, amivel lecsapok rájuk. Természetesen kellő gondossággal kell kezelni pénzügyeinket is, de keresztyénként életünket nem az akciók, hanem a gondviselő Isten irányítja. S ha ez így van, akkor egyre inkább megéljük azt, amit Pál apostol ír a filippieknek: „Tudok nélkülözni, de tudok bőségben is élni” (Fil 4,12). ■

CIGÁNYOKKAL

Ítélet vagy tisztánlátás

Silvia Scatragli

Méltóság, odaadás, érzelmekre épülő kapcsolatok, szenvedni tudás, gyermeki egyszerűség, akaraterő, baráti, bizalommal teli légkör, őszinte, megható beszélgetések, Istenbe vetett, vidám hit. Minderről és ennél többről is szólt a XIII. Cigánypasztorációs Konferencia. Cigányok és nem cigányok jöttek össze egy lelkigyakorlatra, amely alkalom volt, hogy megosszák egymással szenvedéseiket, örömeiket, új irányokat próbáljanak felfedezni, és közös hozzáállással térjenek haza. Idén novemberben másodjára vettem részt ilyen találkozón, ahol előremutató jeleknek lehettem tanúja: megnőtt az érdeklődés cigányok és nem cigányok részéről egyaránt, rácsodálkoztunk Ferenc pápa szavainak aktualitására, élő közösségek voltak jelen, gyerekekkel együtt.

Küzdeni kell, és van mit tenni, ez világos volt! Apróság, de sok mindent elárul, hogy az egyik kerekasztal alkalmával egy cigány résztvevő arról beszélt, hogy nem minden cigánnyal tud azonosulni. Konkrét példaként azt hozta fel, hogy nem ért egyet azokkal, akik a csikket a földre dobják.

A konferencia helyszínén az udvar két nap után tele volt csikkkel. Ennek az őszinte megosztásnak az lett az eredménye, hogy cigányok és nem cigányok együtt összeszedgettük. És én hol tartok? Tudok az igazság és az irgalom lelkületével megállni mások előtt, vagy elvakít az ítélet? A régi, bennem rögzült negatív tapasztalatokból indulok ki? Erős hit és tisztánlátás kell ezen a téren. Erre törekszem, és próbálok nem az egyoldalú társadalmi befolyás hatása alá kerülni, hogy megvalósuljon: „Istennek vagyunk munkatársai.”

Ferenc pápa október végén így szólt Rómában a roma zarándokokhoz: „Benneteket buzdítalak elsőként, hogy mai városainkban, ahol az önzés levegőjét szívjuk, igyekezzetek emberségesebb perifériákat, a testvériség, az egymás közti megosztás kapcsolatait építeni; ez a felelősségetek, egyben feladatotok is.” Jó tudni, mit vár az egyház tőlük. És mi tudjuk, mi a feladatunk, mi a küldetésünk ezen a téren? ■

commons.wikimedia.org

Pixabay

Dál Ceza albumából

A darvak nem hagyják társaikat egyedül.

Nem győzhet le mindig a kedvezmények csábítása.

A konferencia néhány résztvevője.

A CSALÁDOKAT MEGHALLGATÓ EGYHÁZ

A családok a mostani szinódus előtt és alatt a történelemben először lehettek partnerei az Egyháznak igazi kölcsönösségben.

Ha régi, barnás színű esküvői fotókat nézegetek, arra gondolok, vajon ezek mögött a méltóságteljes arcok mögött is annyi gondokkal teli történet volt, mint a mai házaspárok életében? Különösen nehéz helyzetben vannak azok a házaspárok, ahol már kamaszok a gyerekek, vagy éppen már felnőttek és kirepülőben vannak.

De a fiatal házaspárok helyzete sem könnyebb: a sok munka, a családi élet éveken át tartó felépítése, a sokszor szűkös körülmények, megszüriktheti a kapcsolatunkat. Lehet, hogy egy lakásban élünk, de már alig érintkezünk párunkkal. Környezetünkben, baráti köreinkben, plébániákon, de a saját kapcsolatainkban is: a család világa az egész társadalomban segítségért kiált!

Emiatt is nagyon vártuk a 2014-es októberi rendkívüli püspöki szinódust, amely azt a célt tűzte ki maga elé, hogy megértse a családok életét a mai világ kihívásai közepette az evangélium fényében. A szinódus munkadokumentumát és az ahhoz kapcsolódó rendkívül sokrétű kérdéseket a Szentatya elküldte minden országba azért, hogy mi, házasságban élő laikusok hozzájáruljunk és válaszokat keressünk. Az Egyház talán először élt a lehetőséggel, hogy partnerként legyünk ott a szinóduson, amely 2015. októberében zajlott az előző 2014-es családszinódus folytatása és lezárásaként. Erdő Péter bíboros közvetlenül a szinódus befejezése után a Magyar

RÉSZLETEK FERENC PÁPA ZÁRÓBESZÉDÉBŐL

Legyen pozitív a családról való látásmódunk! – Lendületet kell adni az egészséges családoknak, a nagycsaládoknak, támogatni és bátorítani kell őket, hiszen mindennapi veszélyeik ellenére továbbra is komoly tanúságot tesznek az egyház tanításához és az Úr parancsaihoz való hűségükről. Időszzerű családpsztorációt kell megalkotni, olyat, amely az evangéliumon alapszik, tiszteletben tartja a kulturális különbségeket, amely képes vonzó és örömteli nyelvvel továbbadni az örömhírt.

Segítsük a nehéz helyzetben lévő családokat! – Az elhagyott embereknek, az elhanyagolt öregeknek, a szüleik kétségbeesésétől sérült gyermekeknek, az életben maradásért küzdő szegény családoknak, a bűnösöknek, akik ajtónkon kopogtatnak, és a távoliaknak! Segítsünk mindazoknak, akik sebezettnek érzik magukat testben és lélekben, valamint a fájdalom, a betegség, a halál vagy az üldöztetés által meggyötört házaspároknak.

Kurírnak adott interjában többek között ezt emelte ki:

„Az egyes tapasztalatokból, javaslatokból egy újfajta egyház képe bontakozott ki. Természetesen az egy, szent, katolikus, apostoli Anyaszentegyházé, aki ugyanaz mint volt, mégis új hangsúlyokkal. Amit a II. Vatikáni Zsinat tanított a világi Krisztus-hívők szerepéről és

küldetéséről, azt itt és most már megélt valóságként láttuk. A családok, a családokból álló közösségek szerepe a hit átadásában, a nem hívő világ felé irányuló misszióban, de az összes emberi problémában való segítség terén is, vagy az egyházi közösségek, a plébániák építésében és hordozásában, ez egy olyan lenyűgöző kép, ami azt

A családok mindennapi vesződéseik ellenére is komoly tanúságot tesznek hűségükről az egyház tanítása és az Úr parancsai mellett.

hiszem, hogy korfordulót mutat, mert ezt nem mi csináltuk, nem mi szerveztük, nem íróasztalnál találtuk ki, hanem a Szentlélek megérlelte.”

Nagy gonddal készítsük fel a fiatalokat a felelős házasságra! – Segítsünk elűzni a fiatalok szívéből a végérvényes elköteleződéstől való félelmet. Legyen innovatív a pasztorációnk, amely megfelelőképpen felkészít a házasság szentségére, és felhagy azokkal az eddig meglévő gyakorlatokkal, amelyek inkább csak a formalitásoknak akarnak megfelelni, ahelyett hogy valóban egy egész életre szóló kötelezettségvállalásra készítenének fel.

Gyermekkortól kezdjük a családi életre nevelést! – Tanítsuk a fiatal nemzedéket,

hogy komolyan éljék meg a szeretetet, hogy ismét higgyenek a hiteles, termékeny és örök szeretetben, amely nem a „használd és dobd el” jelszón alapszik. Segítsük a fiatalokat, hogy kilépjenek önmagukból és ezzel búcsút mondjanak a magánynak. Segítsünk megérteniük, hogy a házasság az a hely, ahol megmutatkozik az isteni szeretet.

Ne ítélkezzünk a krízisbe került családok fölött, hanem segítsük őket!

– Egyetlen családnak sem szabad azt éreznie, hogy magára hagyta az Egyház, vagy hogy ki lenne zárva az Egyház

szeretetéből és öleléséből! Botrány az, ha félünk szeretni és konkrétan kimutatni ezt a szeretetünket.

El kell indulnunk mások felé, mert egy magába zárkózó Egyház halott egyház! Az az egyház, amely nem lép ki kerítésein kívülre, hogy megkeressen, befogadjon és elvezessen mindenkit Krisztushoz, az olyan egyház, amely elárulja saját hivatását és küldetését.

Anyaként, feltétel nélkül szeretni minden családot, de különösképpen azokat, amelyek nehéz időszakon mennek keresztül.

A pápa a szinódus megnyitásakor beszélt arról, hogy a férfiak és nők a kiselejtezés kultúrájának áldozatai. A férfit és a nőt csak egy hozzá hasonló szerető szív tudja kiemelni a magányból, az egyedüllétből. Isten megáldja az emberi szeretetet és szerelmet. Ez azt jelenti, hogy a házaselet célja nemcsak az, hogy mindig együtt éljenek, hanem hogy mindig szeressék egymást! Majd feltette a kérdést, hogy mi a feladata az egyháznak a mai nehéz helyzetben. Válasza egyszerű és világos: hogy küldetését hűségben, igazságban és szeretetben élje meg és együtt haladjon a sérült emberiséggel. És mivel most az Irgalmasság éve következik, nagy feladatot kaptunk tőle: küldetése arra szólít, hogy az Egyház a sérült emberiség irgalmas szamaritánusa legyen.

Mindenki izgalommal várta, hogy milyen határozat születik az újrászervezésről, de a dokumentum erről nem szól. Viszont hangsúlyozza, hogy őket a lehető legjobban be kell fogadni az egyházi közösségbe, mert nem érezhetik magukat kiközösítve. Ezzel kapcsolatban Adolfo Nicolás atya,

Fotó: CN

Az Egyház feladata a mai nehéz helyzetben az, hogy együtt haladjon a sérült emberiséggel.

a jezsuita rend generálisa október 8-án a Corriere della Serának adott interjújában hangsúlyozta, hogy „... jobb egy olyan pár, akik törődnek egymással, mint egy olyan pár, akik az egyházi előírásoknak ugyan megfelelnek, de nincs bennük szeretet. (...) Nem csak a tökéleteset kell elfogadnunk. (...) Ha van valami jó, amely növekedhet, táplálnunk kell azt, táplálnunk kell az életet minden területen.” Az elváltaknak szükségük van lelki kísérésre és „... nagyon őszinte

önmagunkba tekintésre, hiszen Istent, aki mindent tud, nem lehet megteveszteni” – hangsúlyozta már II. János Pál pápa is a *Familiaris Consortio* apostoli buzdításában.

„Az Egyháznak keresnie kell az embert, be kell fogadnia és kísérnie kell, mert egy zárt kapus egyház elárulja önmagát és küldetését, s ahelyett, hogy híd lenne, akadállyá válik” – hangsúlyozta Ferenc pápa a család-szinódus legutolsó napján.

Mi a legfontosabb változás, amelyet a szinódus hozott? – hangzott a kérdés a generális atyához. „Együttérzéssel és irgalommal olyan új utakat kell keresnünk, melyeken az embereket segíthetjük. A konkrét helyzetekben van szükség a megkülönböztetésre, mert ott elsősorban az emberek a fontosak és csak utánuk az alapelvek. Ez nagyon kemény tanítás a papok számára: nem válhatnak funkcionáriusokká, hanem a megkülönböztetés munkáját kell elvégezniük. Szent Ignác nagyon örülne, ha látná, hogy a megkülönböztetés ekkora szerephez jutott az Egyházban. Ferenc pápa is nagyon örül ennek.”

Természetesen mi, családok örülünk a legjobban, mert ha sok időnek is kell eltelnie addig, amíg életté válik, megtestesül hétköznapi szinten is a szinódus tanítása, a jó mag el van vetve és ebből csak jó bontakozhat ki. ■

© Mazur/catholicnews.org.uk

**Nagy erő
árad majd
ebből a
lelkibb és
egyszerűbb
egyházból**

A jövő egyháza

Korunk válságából most is egy olyan egyház fog kibontakozni, amely sok mindent elveszített. Kicsi lesz és a kezdetektől kell újraindulnia. Nem lesz képes arra, hogy a virágzása idején létesített épületeit megtöltse. Hívei számának csökkenésével társadalmi kiváltságainak jó részét is el fogja veszíteni. (...)

El fog szegényedni és az egyszerű emberek egyházává válik. (...) Ez a folyamat hosszú és fáradságos lesz. (...) Amikor ez a tisztulási folyamat lezárul, nagy erő árad majd ebből a lelkibb és egyszerűbb egyházból. Az emberek, akik egy teljes mértékben programozott világban élnek, kimondhatatlan magányt fognak megtapasztalni. Amikor Isten teljesen eltűnik az életükből, át fogják élni szegénységük borzalmát. Ezután a hívők kis közösségét, mint valami egészen újat fedezik majd fel, mert meg fogják látni benne a reményt, a választ, amelyet titkon mindig is kerestek. Úgy látom, biztosak lehetünk abban, hogy az egyházra nagyon kemény idők várnak. És ez még csak az igazi válság kezdete. Félelmetes megrázkódtatásokkal kell majd szembenéznünk. De abban is teljesen biztos vagyok, hogy ami a végén megmarad, az nem a politikával egybeolvadt egyház lesz (...), hanem a hit egyháza. Előfordulhat, hogy az egyház sohasem lesz olyan mértékben a társadalmat uraló erő, ahogy az nemrég még igaz volt, de új virágzásnak indul, és benne az emberek otthonra lelnek, a halálon túl is életet és reményt találnak. ■

Forrás: Ratzinger, Josef:
Glaube und Zukunft,
München 1970 (Kösel), 122–123.

Fordította: Tóth Judit

Foto: CN

Kimeríthetetlen forrás

A férfi és a nő nem valamit, hanem önmagát ajándékozza a házasságban, természetes módon kiegészítik egymást pontosan azért, mert különbözőek.

A Bibliát nagyon sok házassággal kapcsolatos hasonlat és családi szimbólum szövi át, mintha a Szentlélek nem talált volna más módot arra, hogy megmutassa Isten szeretetének melegségét, hűségét, ingyenességét és egyetemes voltát. Ez alátámasztja azt, hogy Isten elgondolásában bizonyos módon szent maga a természetes házasság is. A teremtés kezdetén ott találjuk a férfit és a nőt. Isten átadja nekik a kölcsönös szeretet parancsát, és meghívja őket arra, hogy legyenek termékenyek és használják a teremtett világ javait. Mindez a különbözőség felfedezésének és a család megszületésének csodálatos képe. Az ember valóban arra hivatott, hogy kapcsolatban éljen. Így valósítja meg saját magát. *Amo ergo sum* (szeretek, tehát vagyok) – írja Emmanuel Mounier, és mi is így gondoljuk. Olyan kapcsolatról van itt szó, mely átöleli az ember egész világát: a családot, a környezetet, a történelmet. Azáltal, hogy kapcsolatban léteünk, egy újabb megerősítést kapjuk annak, hogy a család beleíródott az emberbe, hozzátartozik természetéhez. Nem egy olyan együttélési formáról van szó, ami egy meghatározott társadalmi modellhez kötődik, vagy melyet bizonyos uralkodó körök találtak ki. A házastársi közösség azon alapul, hogy a férfi és a nő természetes módon kiegészítik egymást. Ez a házasságban a teljes önajándékozásban fejeződik ki. Ez az ajándék kizárólagos és csak a házastársi közösségre jellemző. Itt a házastársak nem valamit ajándékoznak egymásnak, hanem saját magukat, egészen addig, hogy egy testté lesznek. A természeti törvények által kijelölt út ez, mely voltaképpen az isteni törvényekben gyökerezik, és azokat valósítja meg.

Ezen felül a házasságban a szeretet ösztönzésére egymás felé forduló férfi és nő követi az egység egyetemes hivatását. Klaus Hemmerle teológus szerint a házastársak gyermekáldásra nyitott, kölcsönös eggyé válásában egyidejűleg megvalósul a férfi és a nő találkozása és egyesülése a világgal is. A világnak és az embernek ebből a kapcsolatából lehet megérteni mindkét házasság jellegzetes küldetését: a férfi a világ építésére irányul, a nő pedig mindenekelőtt a világ humanizálásának folyamatába kapcsolódik be, mely annyira tipikusan rá jellemző!

De létezik valami több is ennél.

A család felbonthatatlanul egybefonódik Isten életének titkával, mely Egység és Háromság: „Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére – Isten képére teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket. Isten megáldotta őket, és azt mondta: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a Földet” (Ter 1,27–28).

Amikor valaki azt kéri Jézustól, hogy beszéljen a házasságról, akkor ő a Teremtés könyvének pont ezt a mondatát idézi, és azt javasolja, hogy ha valamit meg akarunk érteni a házastársi szeretet titkából, akkor térjünk vissza a kezdetekhez. Isten, amikor megteremtette az emberi nemet, akkor egy családot alkotott, vagyis egy férfit és egy nőt, akik a közösségre kaptak meghívást, a szeretetnek arra a titkára, mely magából Isten létéből fakad, és arra is, hogy legyenek termékenyek, és hogy uralkodjanak a teremtett világ felett, hogy legyenek hasonlóak Isten kimeríthetetlen atyaságához.

„Az Újszövetség fényénél válik láthatóvá – állapítja meg II. János Pál pápa –, hogy a család eredeti modelljét

© Depositphotos.com / Igor Yanita

A férfi és a nő közössége a házasságban Isten létéből fakad.

magában Istenben kell keresni, életének szentháromságos titkában. Az Isteni Közösség az emberi közösség örök modellje – mindenekelőtt azé a közösségé, mely az Isten képére és hasonlatosságára teremtett férfiból és nőből áll.”

A család itt hatolhat mélyebbre saját létének megértésében és megélésében.

A szeretet titka természetesen magába foglalja az egész teremtett világot. A természet törvényeiben is a szeretet törvénye jut kifejezésre, és az emberi szeretet összefoglalása és legmagasabb szintű kifejezése az egység és a különbözőség e folytonos játékának. (...)

Ebben a folyamatban a férfi és a nő kétszemélyes egységből a család személyek közösségévé alakul át, úgy ahogy a bőséges forrásból feltörő friss víz egyre szélesebben áradó, termékenységet biztosító patakká válik. A család ebben az értelemben a társadalmat szüli meg. A családot már Cicero is úgy látta, mint

„az állam kezdetét és alapját”, mely olyan, mint egy palántákkal teli veteményes kert! A család minden emberi társadalom számára modellt nyújt, mert a családtagok minden életkorban kimeríthetetlen forrásra találnak benne, és mert Isten szeretet-misztériumának képmására lett teremtvé. ■

¹ Vö. I. Gírodani: *Laicato e sacerdozio*. Roma, 1964. 178.

² E. Mounier: *Le personalisme*. In. *Oeuvres*. Paris, 1961. 455.

³ Vö. *Matrimonio e famiglia in un'antropologia trinitari*. In. *Nuova Umanità* 31. 1984, 17.

⁴ II. János Pál Levele a családokhoz. 1, 6.

⁵ Vö. T. Sorgi: *Costruire il sociale. La persona e i suoi piccoli mondi*. Roma, 1991.

**Forrás: Chiara Lubich: *Család: a társadalom reménye*.
Új Város, Budapest. 2002, 18-20. o.
Fordította: Tóth Pál**

Halk az Úr hangja

**„Készítsétek elő az Úr útját,
egyengessétek ösvényeit” (Mk 1,3)**

Hozzám szólnak ezek a szavak. Az Úr érkezik, és készen kell állnom a fogadására. Minden nap kérem tőle: „Jöjj el, Uram Jézus!” És Ő így válaszol: „Igen, hamarosan eljövök.” (vö. Jel 22,17.20) Az ajtóban áll és kopog, bebocsátást kér (vö. Jel 3,20). Nem küszöbölhetem ki az életemből.

Itt Keresztelő János hív, hogy fogadjuk be az Urat, aki eljön. Az akkori zsidókhoz intézte szavait. Azt kérte tőlük, hogy ismerjék be bűneiket, térjenek meg és változtassák meg az életüket. Bizonyos volt benne, hogy közel van a Messiás eljövele. A nép is évszázadok óta várta, de vajon készen állt-e arra, hogy fölismerje, hallgasson a szavára és kövesse? János tudta, hogy föl kell készülni a fogadására, ezért hangsúlyozza:

„Készítsétek elő az Úr útját, egyengessétek ösvényeit”

Hozzám szólnak a szavai, mert Jézus ma is minden nap eljön. Minden nap kopog az ajtómon, és a Keresztelő Szent János korában élt zsidókhoz hasonlóan nekem sem könnyű felismernem Őt. Akkor minden várakozással ellentétben egy eldugott kis faluból, Názáretből származó egyszerű ács személyében jelent meg.

Ma pedig egy menekült vagy egy munkanélküli alakjában, a munkaadóm, az iskolatársam vagy a családtagjaim személyében, olyan emberekben is, akikben az Úr arca nem mindig ismerhető fel teljes ragyogásában, sőt teljesen el van rejtve. Megbocsátásra, bizalomra és barátságra hív, hogy ne azonosuljunk az evangéliummal ellentétes megoldásokkal. Halk hangját sokszor elnyomja a gyűlöletre, a megtorlásra vagy a megalkuvásra szólító zaj.

Erre vonatkozik a hasonlat, hogy kanyargós és göröngyös az út, hogy akadályok emelkednek előttünk, amelyek útját állják, hogy Isten belépjen mindennapi életünkbe. Nem is érdemes felsorolni a szívünkben lakozó sok nyomorúságot, önzést és bűnt, melyek vakká és süketté tesznek, hogy ne lássuk meg Őt és ne halljuk meg a hangját. Ha őszinték vagyunk, mindannyian tudjuk, mi akadályoz meg bennünket a találkozásban Jézussal, az igéjével és azokkal az emberekkel, akikkel azonosítja magát. Íme, az élet Igéje most személyesen hozzánk szól:

„Készítsétek elő az Úr útját, egyengessétek ösvényeit”

Javítsam ki a bennem levő ítélkezést, hogy elmarasztalom a másik embert és már nem is szólok hozzá.

© Depositphotos.com / Dmytro Surkov

Tegyünk meg mindent, hogy épüljön a testvériség környezetünkben.

Próbáljam inkább megérteni, szeretni, álljak a szolgálatára. Javítsam ki a helytelen magatartást, ami oda vezet, hogy elárulom valakinek a barátságát, hogy erőszakos vagyok, hogy megkerülöm a polgári törvényeket. Térjek meg, és legyek kész elviselni még az igazságtalanságot is, hogy megmentsek egy kapcsolatot, és személyesen is tegyek azért, hogy épüljön a testvériség a környezetemben. Határozott és kemény, de egyben felszabadító ígét kaptunk erre a hónapra, mely megváltoztathatja az életünket, meg tud nyitni a találkozásra Jézussal, hogy Ő éljen, cselekedjen és szeressen bennünk. Ha megéljük ezt az ígét, még ennél is nagyobb hatása lesz: általa megszülethet Jézus közöttünk,

a keresztény közösségben, a családban, a csoportban, ahová tartozunk. János az egész népre vonatkozóan mondta: és Isten „köztük élt” (Jn 1,14), a népe között.

Ezért szeretnénk egymást segítve egyengetni kapcsolataink ösvényeit, elkerülni minden visszasságot és megélni az irgalmasságot, amire meghívást kaptunk ebben az évben. Így együtt lehetünk majd az az otthon, az a család, amely be tudja fogadni Istent.

És eljön a karácsony: Jézus nyitott kapukat talál majd és itt marad közöttünk. ■

Fordította: Reskovits Ágnes

Kávé - szenvedéllyel

Számtalan nagyszerű kezdeményezés születik körülöttünk. Ez alkalommal egy kávézóba látogatunk, ahol a kávé csak „kifogás” – de annak meglehetősen jó.

Gyerekkoromban hétfévente a család aprajának feladata volt a szülők ébresztése. Különféle műrecek készültek erre az alkalomra a kolbászos piritós falatkáktól a kávé tejporlevesig. Kedves édesanyánk pedig addig „aludt”, amíg a válogatott csemegék föl nem vándoroltak a mi segítségünkkel a hálóba, ahol azokat neki az íratlan szabályok szerint el kellett fogyasztania. Lassacskán aztán gyermekkori kreativitásunk megzabolázódott, ahogy fölfedeztük, hogy bizonyos dolgok úgy jók, ahogy. A kávé is például.

Ízletes kávé, ínycsiklandó sütemények és szívélyes vendégszeretet várják a betérőket.

Persze kicsiként csupán megpróbáltuk elviselhetőbbé tenni azt a keserű lötytyöt, ami felnőttként végül is óhatatlanul hozzám nőtt. Nem annyira elmaradhatatlan üzemanyagként, hanem inkább rég várt beszélgetések szerves részeként, ahol a szavak a lelket, a forró ital pedig a testet járja át. Ezekért az együtt eltöltött időkért szeretek kávéházba menni olykor.

Egy ilyen találkozó alkalmával fedeztem fel egy helyet Budapesten, a belváros közepén. Natúr terméskő falak, az ablakban levendula csokor egyszerű, mázas csuporban, nagy fa gerenda oldalvást a falon, élénk, színes csempe és színes fotelek, és egy merően másfajta időszámítás. A naptár és az órák állása ugyanaz, a belépő mégis mintha kikerülne a budapesti „rohanó időzónából”.

A kiszolgálás is ezt sugallja: ráérünk, legyen meg mindennek a maga ideje.

Ez az Adna Café.

A kávézót a református Válaszút a Szenvedélybetegekért Alapítvány és a Kallódó Ifjúságot Mentő Misszió hozta létre, nyugaton már létező és működő ötlet alapján azzal a céllal, hogy – túlmutatva azon, hogy a belváros turistáktól és folyton futkosó munkásemberektől nyüzsgő részén egy csendes „kikötő” legyenek – a drogprevenció szolgálatába álljanak. Egy olyan kávézót álmodtak, ahol a fiatalság (középiskolásoktól fiatal felnőttekig) alkoholmentes alternatívát kaphat. Ahol társasjátékok sorakoznak a párkányon, a lágy zene, a jó minőségű kávé és sütemények pedig csak kellékei egy jó beszélgetésnek – amit akár a

Fotó: Simkó Dániel (3)

Az Adna csendes kikötő a belváros forgatagában.

dolgozókkal is folytathat az ember. Mert ez is a cél. „Nem akarjuk arcba nyomulósan hirdetni a józanság, a szemenesség kultúráját, sem az Istenét. Mert ez sokszor éppen hogy eltaszít, elutasítást vált ki a másiktól. Manapság nem divat keresztyénnek lenni, ezért hát nem hatna valami jól, ha a belépőknek Bibliát adnánk a kezükbe. Mi a tetteinkkel szeretnénk evangelizálni, azzal, ahogyan itt vagyunk a kávézóban, azzal, ahogy munkatársakként egymáshoz, és a vendéghez viszonyulunk. Szeretnénk a nevünkhöz hűek maradni: Adna, azaz öröm Istenben” – mesélte Urbán Ákos, barista.

Több érdekes kezdeményezésük van születőben. Részt vesznek például a közmunkaprogramban, munkalehetőséget biztosítva hosszú ideje elhelyezkedni nem tudóknak. Emellett beindították „Meghallgatlak” nevet viselő akciójukat, aminek keretében bárki betévedő beszélgethet Katalin lelkésznővel. Önkéntesük, Isabella segítségével pedig olasz „nyelvóráknak”, teadélutánoknak is részesei lehetünk. Emellett a nyílt evangelizációnak is teret adnak dicsőítések, koncertek keretében. Legutóbbi ötletük egy süteménysütő pályázat, ahol a díjnyertes alkotás az Adna sütijévé válik. A jótékonyági édességvásáron befolyt összeggel pedig a ráckeresztúri drogmisszió munkáját támogatják majd. Ez egyben hosszú távú céljuk is, hogy anyagilag részt vegyenek a drogrehabilitációval foglalkozó szervezet munkájában.

„A Kisképző (Képző- és Iparművészeti Szakközépiskola – a szerk.) diákjai gyakran betérnek hozzánk. Tudják, hogy református kávézó vagyunk, de itt nem az előítéletekkel és az ítélkezéssel találkozunk, ami sokak szerint a vallásos

embereket jellemzi. Befogadóak vagyunk, és ez sok egyszerű beszélgetéshez vezetett eddig. Volt, aki eljött egy dicsőítésre, és másnap életében először eszébe jutott imádkozni az utcára került emberekért. Ha ez így van, akkor haladunk a célunk felé.”

Persze fél év egy vendéglátóhely életében nem nagy idő, így még állandó annak keresése, hogyan is lehetne minél több fiatalat megszólítani.

Ha karácsony táján arra járunk, ugorjunk be megnézni, hol tartanak! ■

Köszönet a beszélgetésért Urbán Ákosnak és az Adna Cafénak.

Mit nevezünk drognak?

A köznapi szóhasználattal ellentétben tudományosan minden olyan szert drognak nevezünk, amely a szervezetbe kerülve befolyásolja annak működését, vagyis megváltoztatja az ember hangulatát, gondolkodását, és általában a viselkedését is. [Vagyis még az alkohol, a nikotin, a koffein is ide tartozik.]

Mi a drogprevenció?

A drogprevenció a káros szerhasználat kialakulását (vagy súlyosbodását) hivatott megelőzni a veszélyhelyzetek megakadályozásával, információadással, a személyiség erejének, ellenálló képességének növelésével.

Miért fontos ez?

Magyarországon az összes elhalálozás harmadát és az elkerülhető halálozás negyötödét a különböző legális és illegális szerek használata okozza. Évente több mint 35 000 ember hal meg szerhasználat következtében kialakult betegségben. A legtöbb problémát a nikotin [66%], majd az alkohol [32%], végül a drogok [1%] okozzák.

A szám adatokhoz forrásul a Magyar Nemzet Online 2010-es adatai szolgáltak.

Ha én igent mondok, a férjem nemet mond

Házaspári kapcsolatunk minden tekintetben jól működne, ha nem lennének gyermekeink. Ritkán fordul elő, hogy a neveléssel kapcsolatban hasonlóképpen gondolkodjunk. Ha én igent mondok valamire, a férjem nemet mond, és fordítva. Ez a gyerekeinkkel való kapcsolatban és közöttünk is nehézséget okoz. Legutóbb is, amikor serdülőkorú gyermekünk provokatív módon beszólt, férjem nagyon me-reven reagált, ami nekem túlzásnak tűnt.

Amikor II. János Pál a Tiszteld apádat és anyádat parancsolatról beszélt, akkor többek között ezt mondta: „Csak a szülők tiszteletéről van szó? Szó szerint igen. Közvetetten viszont beszélhetünk arról is, hogy a szülőknek

is kötelessége 'tisztelni' gyermekeiket.”

Fontosnak tűnik, hogy a pápa erre hangsúlyt helyez. Egy bizonyos életkorban a szülők és a gyerekek összeütközése szinte elkerülhetetlen, és kapcsolódik a gyerekek azon igényéhez, hogy szüleiktől eltávolodva megtalálják jogos függetlenségüket. Hogyan kell ebben a helyzetben viselkednünk? Mindenekelőtt serdülő gyermekeink provokatív megjegyzéseit nem kell túldramatizálnunk, maradjunk derűsek és ne veszítsük el az önkontrollt, hanem előítélet nélkül hallgassuk meg vágyaikat. Ezek a vágyak nem minden esetben helytelenek, sőt, néha arra ösztönöznek minket szülőket, hogy megértsük, miért viselkednek így. Ilyen értelemben a gyerekekkel való konfliktus a szülőket is segítheti abban, hogy érlelődjének, pozitív hatással lehet párkapcsolatukra is.

Persze arról nincs szó, hogy mindig igent kell mondani, különösen ha a gyerekek még nagyon fiatalok. Fontos lehet nemet mondani, de ezek a nemek legyenek megalapozottak. Amikor a szülőknek nincs tekintélyük, akkor előfordul, hogy elvekre

hivatkoznak: „Ezt így csináljuk, és kész! Mindig is így csináltuk!” Ilyen módon akarják elérni, hogy a gyerekek hallgassanak rájuk, de ezzel csak még jobban növelik a feszültséget.

Gyakran előfordul, hogy a szülők a nevelés tekintetében nem egyformán gondolkodnak. Általában a házaspárok megijednek ettől a különbözőségtől, és nem veszik észre az ebben rejlő gazdagságot. Nem véletlen, hogy a család férfiából és nőkből áll. Ez egy hatalmas lehetőség, hogy ugyanarra a problémára kétféle

módon tekintsünk, a férfi és a nő szemével, ami által egy helyzetet sokkal átfogóbban láthatunk.

A lényeg az, hogy ne kerüljünk egymással szembe, hogy ne legyen bennünk védekezés, hanem türelmesen keressük az egymástól eltérő nézőpontok összehangolását. Ha folyamatosan és derűsen igyekszünk kölcsönösen megérteni és értékelni egymást, akkor ez gyermekeink számára a társadalmiság igazi iskolájává válik majd. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

FIATALOK

Francesco Châtel

Amit ma megtehetsz

A plébánián az ifjúsági csoportban mindenről szabadon beszélgetünk, és sok jó ötletünk támad, de ezt a szüleink nem mindig értik meg. Apukám azt mondja, nem tetszik neki, hogy csak a szánkat jártatjuk, ahelyett hogy valami konkrétat tennénk, és rászánnánk magunkat, hogy végre kézbe vegyük az életünket. Szerintem túloz. Mikor álmodjon az ember, ha nem fiatalon?

Az élet különböző szakaszokból álló utazás. Ti, huszonéves barátaiddal egy átmenetet éltek meg a nyitottság, az álmok, a nagy ideálok, az önrendelkezés és identitás kialakításának időszak, valamint a megvalósítás, a stabilitás és a másokról való gondoskodás időszaka között. Meg kell próbálnotok átlépni ez utóbbiba. Ugyanakkor fontos szem előtt tartanunk azt is, hogy minden időszakban szükségünk van álmokra és ideálokra, melyek megvilágítják, merre vezet az út.

Merjünk optimisták lenni

Gyakran megesik, hogy reggel, amikor felkelek, és végiggondolom a napi teendőimet, elégedetlenség tölt el, még akkor is, ha nem nagy gondokkal kell szembenéznem. Van valami módszer arra, hogy mindentől függetlenül pozitívan gondolkozzam?

A viselkedés-lélektan szerint, mely a pszichológia egyik irányzata, a

cselekedeteink nagy része szokásokon alapuló viselkedésminták gyümölcse, amelyeket gyerekkorunk óta kaptunk és sajátítottunk el. Azt is állítja, hogy viselkedésünk döntően hathat későbbi tetteinkre.

Több kognitív viselkedés-pszichológiai terápia is fenntartja, hogy a pozitív, közösséget szem előtt tartó viselkedés elsajátítása sokakat érintő pszichológiai

De azt sem felejthetjük el, hogy önmegvalósulásunk csak akkor lesz teljes, ha gyakorlattá váltjuk mindazt, amit megértettünk, és ha igazi kapcsolatokat építünk azáltal, hogy felelősséget vállalunk másokért. Tehát az álmok korszakában is kell a megvalósítás, amint a többi életszakaszban is tovább kell álmodni: édesapáddal való kapcsolatodban ő biztosan emlékeztetni fog téged az első szempontra, te pedig őt a másodikra. A *Laudato si* enciklikában Ferenc pápa ismételten aláhúzta, hogy „A valóság felejthetőbb, mint az elmélet.” Mit jelent ez számunkra? Természetesen nem azt, hogy nem kell gondolatokat, elképzeléseket kidolgozni, hanem hogy ezek csak megvalósítva lesznek valóságok és felülvizsgálhatóak.

Jó tehát, ha csoportokkal egy jobb és békésebb világról álmodtok, de azt már most kézzelfoghatóvá kell tennetek a tolerancia, a kiengesztelődés, a testvériség tettei által. Tiltakozzatok továbbra is a társadalmi bajok és igazságtalanságok ellen, de mindig tegyétek fel magatoknak a kérdést, mi az az első konkrét tett, amit ti magatok tudtok tenni a változás érdekében. Vagy, ha keresztények vagytok, meríthettek a Szentírás igéiből, de kötelezzétek is el magatokat arra, hogy gyakorlattá váltjátok, amit ebből kaptok. Fel fogjátok fedezni, hogy ezek valóban az élet igéivé válnak, mert az élet megmutatja az igékben rejlő igazságot. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

Fotó: CN (2)

betegségek, fóbiák és félelmek ellenszere lehet.

Mindez igaz. Valóban figyelembe kell vennünk, hogy a valóság, amit érzékelünk, gyakran nem olyan, mint amilyennek mások bemutatják, vagy amilyennek mi hisszük, hogy megéljük.

A valóság mindig az emberen kívül álló dolgok, események és a személy erre adott ítélete közti kapcsolat eredménye.

Tehát ha rossz hangulatban vagyunk, úgy érzékeljük a dolgokat, mintha súlyosak és fárasztóak lennének, és fordítva, amikor örömteli állapotban vagyunk, minden jobbnak tűnik a szemünkben.

Másrészt nem kell sok ahhoz, hogy úgy viselkedjünk, ahogy a körülöttünk lévő világ. A média különböző csatornáit, a tv és az internet arra törekszenek, hogy a világot fenyegetőnek és pusztítóknak állítsák be. Gondoljunk csak a híradóra, ahol rögtön egy holttesttel kezdik a híreket, és az egész műsoridő alatt csak öngyilkosságokról, gyilkosságokról hallunk, olyannyira, hogy a végére csoda, ha nem leszünk depressziósak. A valóság ezen ábrázolása a

túlfűtött szenzációhajhászás következménye, amely mindig csak a rossz dolgokat emeli ki.

Valójában, ha jobban megnézzük, a világban nagyon sok pozitív dolog van, és ha lenne elég türelmünk és bátorságunk, hogy megmutassuk ezeket, hozzájárulnánk egy pozitív és építő látásmód elterjesztéséhez.

Tehát kezdjük a tevékenységeinket egy határozott döntéssel: öltünk magunkra ezt a pozitív hozzáállást a dolgok, az emberek, a különböző események felé! Ez egy belső választás, egy olyan döntés, ami még arra is képes, hogy átalakítsa a megjelenő negatív érzelmeket, például a szomorúságot vagy az ellenszenvet. Nem azért, mert felületesek vagy jóhiszeműek vagyunk, hanem mert merjük tenni a jót, és szenvedélyesen szeretjük az emberben rejlő szépséget.

Ezáltal hozzájárulhatunk a pozitív kapcsolatok építéséhez, és terjeszthetjük ezt a magasabb fokú optimizmust, illetve azt, hogy van értelme az életnek. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

**KARÁCSONYKOR MEGJELENIK
KÖZTÜNK A SZERETET MISZTÉRIUMA**

Család

Mivel Isten terve szerint a család az „élet és a szeretet bensőséges közössége”, ezért feladata, hogy egyre inkább azzá váljon, ami, tudniillik az élet és a szeretet közösségévé, egy olyan törekvésben, amely, mint minden teremtet és megváltott valóság, Isten Országában fog beteljesedni. Ezenfelül egy olyan látásmód szerint, amely a dolgok gyökerét tekinti, azt kell mondani, hogy a család lényegét s feladatát végső soron a szeretet határozza meg. Emiatt a családnak az a küldetése, hogy **őrizze, kinyilvánítsa és közölje a szeretetet**, amely eleven visszhangja és tükröződése annak a szeretetnek, mellyel Isten az emberi nemet, valamint az Úr Krisztus az ő menyasszonyát, az Egyházat szereti.

II. János Pál:
Familiaris Consortio, részlet

A képen: A Theotokos kegytemplom üvegablakának részlete. Olaszország, Loppiano.

www.ara.at

Visszaforduló tendencia

Angus Deaton
Nobel-díja azt
jelzi, hogy a
közgazdaságtan
újra etikai
alapokon álló
tudománnyá
válhat

A 2015-ös közgazdasági Nobel-díjat Angus Deatonnak ítélték a gazdasági fejlődéssel, a jóléttel, az egyenlőtlenséggel és a szegénységet meghatározó tényezőkkel kapcsolatos tanulmánya-ért. Ez egy fontos jel: a stockholmi bizottság és tanácsadók az elmúlt néhány évben, a gazdasági krízis ideje alatt olyan tudósokat részesítettek a Nobel-díjban, akik a közgazdaságtant és a pénzügyeket tanulmányozták és mozdították előre, és így a krízis kialakulásához járultak hozzá. Az idei díjazott viszont azoknak a Nobel-díjas kutatóknak a sorát gyarapítja, akihez inkább a szociológia áll közel, vagy a politikatudomány és a civil gazdaságtan szakértői, ami egyúttal a modern közgazdaságtan alapja.

Ugyancsak furcsa hozzáállást tapasztaltunk Stockholm részéről az utóbbi években: 2010 és 2013 között, miközben a kapitalizmus közel állt ahhoz, hogy összeroppanjon egy addig soha nem tapasztalt pénzügyi krízis alatt, a közgazdaságtani Nobel-díjazottak olyan elméleti

közgazdászok közül kerültek ki, akik éppen annak a gazdasági és pénzügyi paradigmának voltak szakértői, melynek oly drámai módon mutatkoztak meg a korlátai. Ez ahhoz hasonlít, mintha valamelyik nyáron, amikor az addigi legmagasabbnak mutatkozik a tűzvések száma, éppen azokat részesítenék kitüntetésben, akik fejlett és szofisztikált eljárást dolgoznak ki a hatékonyabb tűzgyújtásra. Ezért tekinthetjük az idei Nobel-díj nyertesét, Deaton – de bizonyos értelemben már a tavalyi díjazottat, a francia Jean Tirole-t is – a visszaforduló tendencia első jelének, mivel Deaton munkája sokkal inkább olyan Nobel-díjas tudósokat juttat eszünkbe, mint Amarty Sen, Joseph E. Stiglitz, Elinor Ostrom,

és sokkal kevésbé hasonlít a nem olyan régen díjazott Eugene Fama-ra vagy Lloyd Stowell Shapley-re.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy a gazdasági és pénzügyi krízis, amelyet az elmúlt években átéltünk és amelynek hatásai még mindig érezhetőek, korántsem független az utóbbi évtizedek közgazdaságtani elméleteitől. Ugyanis a közgazdászok és a különböző pénzügyi elméletek nagyban meghatározzák a gazdasági döntéseket, szemben például az asztrofizikusokkal, akik bármilyen elméletet is alkotnak, azzal nem befolyásolják a bolygók pályáját. A legújabb, legsikeresebb közgazdaságtani intézetekben jellemzően az inkább matematikai háttérrel rendelkező közgazdászok találhatnak állást, akik egyre kevesebb humán formálódást kapnak. Kiváló szakértőket képzünk a számtalan széttagolt tudományterületen szerzett specializációval, akik aztán nem lesznek képesek teljes egészében látni a gazdasági rendszert, vagy összekötni az absztrakt modelljeiket a társadalmi-gazdasági valósággal.

A Deatonnak és Tirole-nak odaítélt Nobel-díjak egy sokkal inkább európai gazdasági elmélethez történő visszatérést jelenthetnek, amely nagyobb hangsúlyt fektet a szakma társadalmi vonatkozására, és nagyobb érzékenységgel kezeli a kollektív jólét kérdését, nem leragadva az egyéni jövedelemnél és profitnál. Ezek a rügyek egy új időszak eljövételét jelzik, amely csak akkor fog kivirágozni, ha a következő

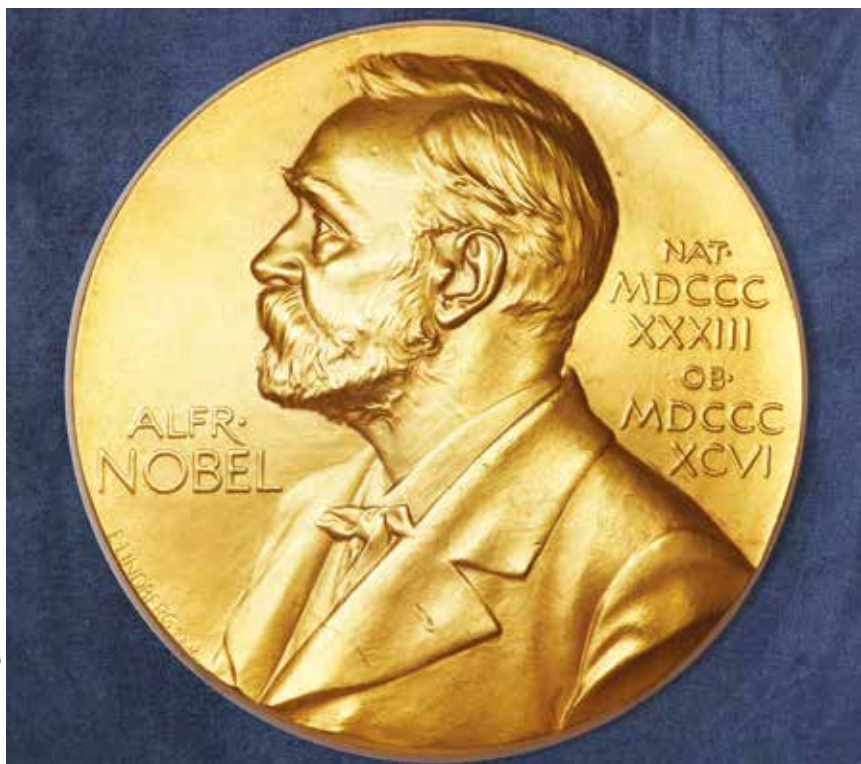
Nobel-díjakat is olyan közgazdászoknak ítélnek majd, akik inkább filozófusok, mint matematikusok. Az angol közgazdász, Robert Sugden már 1991-ben így ír: „A mai közgazdásznak sokkal inkább a filozófiához kell visszatérnie, mint a matematikához.” Egy meghívás ez, amit a szakma még nem fogadott el teljes egészében, de talán még nem késő.

Angus Deaton is egyike azoknak, akik nem csupán szakmai cikkeket, hanem igazi könyveket írnak. Mindenki számára ajánlom a 2015-ben megjelent könyvét, *A nagy menekülést* (A. Deaton: The Great Escape), amelyben az új Nobel-díjas hiteles társadalomtudósként, és honfitársának, a filozófus és közgazdász Adam Smithnek

méltó örököseként felteszi a kérdést: Vajon képes lesz-e az emberiség a fejlődésnek egy olyan korszakába lépni, amelyben nincs többé egyenlőtlenség? Rendkívül fontos, hogy beszéljünk ma erről, amikor a fejlődés árát az egyre növekvő egyenlőtlenséggel és a saját boldogságunk fokozatos eltűnésével fizetjük meg. A közgazdaságtan még újra egy morális tudomány lehet és a társadalom szolgálatába állhat, ha ezt és ehhez hasonló kérdéseket állít a középpontba. Olyan kérdések ezek, amelyeket túl gyorsan elhagytunk azért, hogy más, sokkal egyszerűbb és könnyebben megválaszolható kérdéssel foglalkozzunk, melyek végső soron sokkal kevésbé hasznosak az emberiség előrehaladásának szempontjából. ■

A közgazdasági Alfred Nobel-emlékdíjat 1969-től ítélnek oda.

Forrás: focolare.org
Fordította: Kovács Bertalan

AZ EMLÍTETT KÖZGAZDASÁGTANI NOBEL-DÍJAZOTTAK

2015: Angus Deaton „a fogyasztás, a szegénység és a jólét területein folytatott kutatásaiért”. Deaton a Princeton Egyetem Közgazdaságtani Intézetének professzora.

Fő kutatási területe az egészséget meghatározó tényezők a gazdag és szegény országokban, valamint a szegénység mértéke Indiában és a világ más részein.

2014: Jean Tirole „a piaci erő és szabályozás elemzéséért”. Tirole a francia Toulouse-i Egyetem közgazdaságtan professzora. Fő területe az ipari szerveződés és a makroökonómia.

2013: Eugene F. Fama, Lars Peter Hansen és Robert J. Shiller „az eszközárak területén végzett empirikus elemzéseikért”. E. Fama és L. Peter a Chicagói Egyetem, R. Shiller pedig a Yale Egyetem professzora.

2012: Alvin E. Roth és Lloyd S. Shapley „a stabil elosztás elméletéről és a piactervezés gyakorlatáról szóló munkásságukért”. A. Roth a Stanford és a Harvard Egyetem professzora, L. Shapley pedig a Californiai Egyetem matematika professzora.

2001: George A. Akerlof, A. Michael Spence és Joseph E. Stiglitz „az aszimmetrikus információval rendelkező piacok elemzéséért”.

1998: Amartya Sen „a jóléti közgazdaságtan területén végzett munkásságáért”. A. Sen indiai származású amerikai közgazdász és filozófus, a Harvard Egyetem professzora.

Angyal szállt el

Egy tavasziasan meleg novemberi estén harmincas éveinek végén járó férfi siet a Győrbe tartó vonathoz a Déli pályaudvaron. A sötétet csak az arcát bágyadtan simogató langyos szél teszi barátságosabbá. A férfi a vonathoz érve lelassítja lépteit, a peronról a bóbiskoló utasok arcát figyeli. A vonat elejére megy, Tatán leszállva így kell majd a legkevesebbet gyalogolnia az autóhoz, amit az állomás melletti parkolóban hagyott késő délután. Az ajtó mellett elegánsan öltözött, idősödő hölgy fejt keresztretjvényt. – Megengedi? – kérdezi a férfi a szemközti ülésre mutatva. – Természetesen – mondja, a hölgy, szemében valami megfoghatatlan kedvességgel, ahogy az évtizedek által nemesen szántott tekintetével rámosolyog.

A vonat fáradtan gördül ki utasaival a pályaudvarról. Ahogy a váltók között imbolypog a kocsi, a férfi a leveleit böngészi telefonján. Kelenföldön baseball sapkája és egész fülét eltakaráó fejhallgató mögé bújó fiatalember száll fel. – Szabad ide ülni? – szól ki a nyakát és csuklóit elfedő szöges bőrvövek közül. – Parancsoljon! – válaszolja a hölgy, mintha csak egy bálon kínálná helyet táncpartnerét. A fiú lehuppan az ülésre és halálfejes gyűrűket viselő ujjával a kezében lévő telefont kezdi vadul nyomkodni. Vajon mi vitte arra ezt a srácot, hogy ilyen hatalmas szögekkel csúfítsa el magát? – tűnődik a vele szemben ülő férfi. A következő állomáson egy középkorú, székelly bekecsbe öltözött asszony száll fel, kezében sok szatyorral. A szögecsekkel „díszített” fiú mellé lép, kedvesen köszönti, miközben a bevásárlószatyraival egyensúlyoz.

A fiúnak arca sem rezzen, nyomogatja tovább telefonját. A férfi, aki addig vele szemben volt, beljebb ül az ablakhoz, hogy az ismerős idegennel szemben tudjon leülni. – Mi ez a sok cucc? – förmed rá a fiú a még mindig a csomagjaival zsonglörködő asszonyra. – Bevásároltam – feleli angyali békével a hangjában. – Ezt neked hoztam, még friss! – nyújt oda egy kis zacskónyi pogácsát. – Honnan van? – szúr oda a fiatalember. – Látványpékségekben vettem – feleli csendesen. – Ha nem te csináltad, az rossz nem lehet – vágja rá a srác olyan savanyúan, hogy a párbeszédet addig csak rejtve hallgató idős hölgy és férfi akaratlanul is felkapja a fejét. Az ütésről tudomást se

molraz.bloggpot.rs

véve az asszony meleg szeretettel mondja: – Ezt is neked vettem – s felmutat egy üveg lekvárt. Az utastársak feszült figyelemmel figyelik a párbeszéd alakulását, de a feltűnést kerülve elmerülnek az újságjukban, vagy a sötét ablakon bámulnak ki.

A következő pillanatban az asszony, kabátját a hóna alatt

tartva, több szatyorral a karján, csendesen egy kukoricacsuhéval teli szatyrot vesz elő. Ujjával pödri, szájába veszi, ollóval nyirbálja, rafiával köti a csuhékat. Percek alatt a semmiből egy angyalka születik szárnyakkal, glóriával, kis ruhácskában.

– Milyen ügyes! Fantasztikus, hogy valaki még ismeri ezeket az ősi praktikákat. Szóljon, ha segíthetek valamit! Ne fogjam meg a kabátját? Ide nyugodtan felakaszthatja! – mondja az idős hölgy, miközben fülig érő mosollyal figyel, ahogy suhognak a kukoricafosztás melléktermékei. – Ugyan, hagyja csak, elférek, köszönöm – válaszolja az asszony, de a kitarató ajánlkozásra csak odanyújtja hóna alól a kabátot. A fiatalember a foga között sorra teszi a megjegyzéseket, amelyeket többnyire érteni se lehet, majd végül kiveszi a hölgy kezéből a kabátot, és az ölébe

teszi. – Milyen figyelmes – mondja elismerően az idős hölgy.

– A menyem beteg, az unokákra voltam vigyázni Pesten. Én amúgy Győrben lakom, de most haza kell mennem a fogaim megcsináltatni – nyílik meg az idős asszony.

Az angyalka közben elkészül. – Hát ez gyönyörű lett! – kiált fel a hölgy.

– Fogadja el tőlem! – mondja szerényen a másik, majd átnyújtja az elkészült remekművet. – Hát ez tényleg az enyém lehet? Nagyon kedves, de nem túlzás ez? – kérdezi a hölgy. – Lassan advent lesz, ennyit igazán megtehetek – érkezik a válasz.

Az asszony és a fiú csomagolni kezdenek. – Viszontlátásra, jó egészséget! – köszön el a hölgy az idősebb asszonytól, aki ettől könnyekben tör ki. Egymás kezét szorongatja a két anya. – Minden rendben lesz a menyével – súgja még oda a hölgy. Az utasok meghatódva nézik a nem mindennapi jelenetet. Az ajtóból még visszainteget a nő, majd leszáll.

A vonaton mintha angyal szállt volna át. Útját az a csuhéangyalka jelzi minden kétséget kizáróan, amely az ablak melletti kis asztalon hever.

Én ilyennek képzelem el a mennyországot – töri meg a csendet a férfi.

Ismeri az *Igazából mennyország* című könyvet? – kérdezi. – Nem – feleli az idős hölgy, miközben még mindig a könnyeit törölgeti.

– Abban egy kisfiú, aki a klinikai halál állapotában megjárta a mennyországot, azt mondja, hogy ott nincsenek idegek, mindenki ismeri és szereti egymást.

– Köszönöm, hogy ennek a párbeszédnek a részese lehettem, sokat jelentett nekem – mondja a férfi búcsúzóul. ■

A JÁSZOL KÖRÜL

Illusztráció: Eleonora Moretti

Volt egyszer egy család (apa, anya és két kisgyerek), akik folyton csak vitatkoztak. Még karácsony előestéjén is összevesztek azon, hogyan állítsák fel a betlehemet. Addig kapkodták egymás kezéből a figurákat, míg végül a kis Jézus-szobor eltörött. Leforrázva, csüggedten mentek aludni.

Ám amint hallótávolságon kívülre értek, láss csodát, a szobrocskák megelevenedtek és beszélgetni kezdtek egymással. József szólalt meg először: – Jaj nekünk! Mi lesz velünk a kis Jézus nélkül? A pásztorok morogtak: – Tudtuk, hogy ez lesz, ezek évről évre idegesebbek! Mária viszont csendesén azt mondta: – Ne zsörtölődjete! Holnap karácsony, legyünk boldogok és árásszunk boldogságot! Egy pásztor helyeselt: – Máriának igaza van! – A kis Jézust pedig meg kell javítanunk holnapra – tette hozzá József. A legöregebb pásztor, aki minden este begyújtotta a tüzet, bólogatott: – Igazad van, meg kell tennünk ezért a családért, hátha újra rátalálnak a békére. A hídon

álló szobor hirtelen felkiáltott: – Valaki közeledik, ne mozduljatok! A legkisebb gyermek érkezett a betlehemhez: – Bárcsak újra békesség lenne a családomban! – sóhajtotta, és elsírta magát. Mikor szipogva elment, a szobrok érezték, hogy szinte ragadnak a rájuk hullott könnyektől. Fény csillant a szemükben: A gyermek Jézus könnyáztatta, ragadós darabkáit gyorsan egymáshoz illesztették. Másnap reggel a legkisebb érkezett először. Azonnal észrevette a csodát, elmosolyodott, és már szaladt is a többiekért. Meghatódva állták körül a betlehemet, összeölelkeztek és bocsánatot kértek egymástól: újra család lettek! ■

Forrás: CN

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

MEGHÍVÓ
az Új Város Központ
 könyvásárral egybekötött
 karácsonyi könyvbemutatójára

2015. december 11-én, pénteken
 délelőtt 10 órától este 8-ig
 az Új Város Központban
 Budapest VIII. Rákóczi út 29. I. em. 5.

„Ezek az áttetsző
 írások nem költői
 kalandozások: az
 életből forrásznak
 és az élet magvait
 szórják.”

IGNINO GIORDANI
 a Fokoláre Mozgalom
 társalapítója

Lehetőség lesz beleolvasni régebbi és újabb
 könyveinkbe, és elgondolni, kiknek tudnánk örömet
 szerezni lelkiségünknek ezekkel a
 gyöngyszemeivel. Könyveink a könyvásáron
 rendkívüli akciós áron kaphatók!

Délután 17.30-tól Chiara Lubich
 Az egység című könyvét mutatjuk be
 adventi hangulatban, zenés kulturális
 műsorral. Közösségi Lelkiség sorozatunk
 legújabb kötete ezúttal a Fokoláre
 lelkiségének központi gondolatát,
 az egységet járja körül az alapító
 írásain keresztül.

www.fokolare.hu • ujvaros.konyv@fokolare.hu

A könyvásárra és a könyvbemutatóra szeretettel várjuk
 olvasóinkat, családjukat és ismerőseiket is!

Közeleti kiadvány
ISSN 0865-0829

**A Fokoláre Mozgalom
 lapja**

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
 1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
 11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
 1088 Budapest, Rákóczi út 29.
 I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
 ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
 terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Kovács Bertalan,
 Simkó Zsófia

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

PR-Innovation Szolgáltató és
 Kereskedelmi Kft. Pomáz
 Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben
 Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2016-ra: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

**Kapcsolódó cikkeink
 a 10-12. oldalon.**

Fotó: © Mazur/
 catholicnews.org.uk

ELŐFIZETÉS 2016

Az Új Város lap 2016-ban is havonta jelenik meg. (évi 11 szám)
 + ajándék: zsebkönyvsorozatunk 2016-ban megjelenő 4 új kötete

Előfizetés változatlanul egy évre **4 900 Ft**, félévre: **2 500 Ft**, diákoknak: **3 500 Ft**

Támogatói előfizetés: **10 000 Ft**

Megrendelhető a lapban található csekken vagy OTP átutalással név és lakcím
 feltüntetésével a **11705008-20434836** számlaszámon.

új város

ISSN 0865-0829

15012

9 770865 082008

Új Város 2015/12

új város

egy lap, ami összeköt

Priscilla Merin illusztrációk, fotóanyagok